

Å l a n d s l a n d s k a p s s t y r e l -

s e s framställning till Ålands landsting

Nr 4/1957. med förslag till landskapslag om jaktkort i

landskapet Åland.

Under de senaste åren har Ålands jaktvårdsförbund gjort ett

flertal framställningar om höjning av jaktkortsavgiften, för att

på detta sätt öka det anslag, som reserveras för jaktvårdens främ-

jande. Med nu fastställd avgift stiger intäkterna till ungefär

300.000 mark, vilket icke anses förslå för en rationell jaktvård.

Landskapsstyrelsen har också tidigare gjort framställning om höj-

ning av jaktkortsavgifterna, men ansåg landstinget, att tillräck-

ligt starka skäl icke framförts för förslaget, i synnerhet som den

höjda avgiften skulle ha drabbat skärgårdsbefolkningen, vars ut-

komstmöjligheter icke äro överhövan stora.

Sedan Ålands jaktvårdsförbund inkommit med en ny framställning

i ämnet har landskapsstyrelsen ånyo upptagit frågan till behand-

ling. Landskapsstyrelsen anser, att viltvården på fasta Åland väl

kunde erfordra mera effektiva åtgärder än hittills, och en nödvän-

dig förutsättning härför är högre anslag. Det har därför gällt

att söka en lösning av problemet, som utan att medföra väsentligt

högre avgifter för dem, som jaga för födans skull, medför ökade intäkter till jaktvårdens främjande. Då alla de, som jaga mera för sportens och nöjets skull väl förmå erlägga högre avgifter och knappast ha någonting emot det, då den utvecklade jaktvården främst kommer dem till godo, borde lösningen innefatta en lägre och en högre avgift. Härigenom kunde det förhållandet, att flertalet jaktkort lösas i skärgården medan viltvården på fasta Åland ställer sig kostsammare, utjämnas så, att influtna avgifter skulle stå mera i proportion till viltvården i de olika distrikten. En svårighet uppstår dock vid gränsdragningen mellan tillämpningsområdena för de olika avgifterna.

Såsom utgångspunkt för avgiftens fastställande kan i sådant fall tänkas närmast två alternativ. Man kan antingen utgå från sökandens person - nöjesjägare eller "matjägare" - eller också från föremålet för jakten - allt vilt eller blott sjöfågel. I det förra fallet blir övervakningen av jaktkortsinnehavet icke svårare än nu, men prövningen av personen faller på jaktkortets utfärdare vilket kan leda till missnöje i en del fall. I det senare fallet åter uppstår ingen speciell svårighet vid utfärdandet, men vid övervakningen ställer det sig svårt att hålla reda på att jakt-

kortsinnehavarna icke överskrida den rätt jaktkortet med begränsad jakträtt medför.

Landskapsstyrelsen har vid valet mellan dessa alternativ stannat för att ett särskilt jaktkort, i förslaget benämnt B-jaktkort, skulle beviljas till lägre avgift och berättiga till blott jakt på sjöfågel och vissa skadedjur. Det andra jaktkortet, i förslaget kallat A-jaktkort, skulle berättiga till jakt på allt lovligt vilt. Avgifterna föreslås till 300 resp. 600 mark. I riket är jaktkortsavgiften för närvarande 800 mark. Vill den, som löst B-jaktkort, sedermera lösa A-jaktkort innan giltighetstiden för det första jaktkortet utgått, skall honom räknas till godo redan erlagd avgift för den del av giltighetstiden, som återstår.

Före den nya landskapslagens ikraftträdande erhållna jaktkort skulle till utgången av deras giltighetstid gälla för all slags jakt. Landskapsstyrelsen har visserligen övervägt möjligheten att föreskriva, att de efter den nya landskapslagens ikraftträdande skulle gälla endast som B-jaktkort, men funnit, att införande av ett sådant stadgande icke vore överensstämmande med allmän praxis.

I enlighet härmed föreslås, att B-jaktkortet skall berättiga till jakt på sjöfågel, samt på säl, trut och kråka. Begreppet

sjöfågel anser landskapsstyrelsen fullt entydigt enligt inom landskapet vedertaget språkbruk. Till sjöfågel räknas alla, sjöorre, skäggdopping, storskrake, småskrake, knipa, ejder, svärta, pracka, brunand, vigg, gräsand, bläsand, stjärtand, skedand,

Dessutom borde detta jaktkort berättiga till jakt å säl, trut och kråka. Då dödande av skadedjur i gård eller trädgård enligt § 15 jaktlagen icke torde erfordra jaktkort, anser landskapsstyrelsen, att andra skadedjur icke behöver uppräknas.

Vid uppgörandet av förslaget fann landskapsstyrelsen lämpligt omarbета den gällande jaktkortslagen i dess helhet, då föreslagna ändringar nödvändiggöra ganska vittgående omarbetning. I samband härmed har den sakliga ändringen gjorts i förhållande till gällande landskapslag, att person, som icke är bosatt inom landskapet men som önskar jaga på allmänt vatten härstädes, kan lösa sitt jaktkort i Mariehamn. Då jakten på allmänt vatten är tillåten för alla rikets invånare, bör möjlighet att lösa jaktkort för ändamålet förefinnas. Övriga ändringar äro av redaktionell karaktär.

På grund av det ovan framförda får landskapsstyrelsen vördsamt förelägga Landstinget till antagande nedanstående

L a n d s k a p s l a g

om jaktkort i landskapet Åland.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

Envar, som inom landskapet Åland önskar bedriva jakt, vare pliktig att lösa antingen A-jaktkort eller B-jaktkort.

A-jaktkort berättigar till all slags tillåten jakt. B-jaktkort berättigar till jakt på sjöfågel samt på säl, trut och kråka.

2 §.

Jaktkort må efter prövning utfärdas åt tillförlitlig person för ett, två eller tre år åt gången, räknat från dagen för utfärdandet. Jaktkort utfärdas i Mariehamn av magistraten eller den magistraten därtill förordnar och på landet av länsman.

Avgiften för A-jaktkort är sexhundra och för B-jaktkort trehundra mark för varje år av jaktkortets giltighetstid. Då innehavare av B-jaktkort löser A-jaktkort, nedsättes avgiften med trehundra mark för varje helt år, som återstår av B-jaktkortets giltighetstid.

Jaktkortsavgifterna tillfalla landskapet och skola användas

för jaktvårdens främjande. Den, som utfärdar jaktkort, är berättigad att som ersättning tillgodoräkna sig fem procent av de influtna avgifterna.

3 §.

Jaktkort lösas på den ort, där sökanden är bosatt. Utom landskapet bosatt person, som önskar bedriva jakt inom landskapet, skall lösa jaktkort på den ort, där han äger jakträtt, eller om han icke har jakträtt på särskilt område, i Mariehamns stad.

4 §.

Den, som utfärdar jaktkort, skall däröver föra förteckning, vilken utvisar:

- 1) jaktkortets löpande nummer för året,
- 2) innehavarens tillnamn och samtliga förnamn,
- 3) innehavarens yrke och hemvist,
- 4) jaktkortets giltighetstid,
- 5) den erlagda avgiften, med skild kolumn för A-jaktkort och B-jaktkort,
- 6) eventuell nedsättning av avgiften för A-jaktkort på grund av tidigare innehav av B-jaktkort samt
- 7) det jaktkorts nummer, varpå nedsättningen grundar sig.

Influtna avgifter redovisas till landskapsstyrelsen halvårsvis inom januari och juli månader. Till redovisningen fogas avskrift av förteckningen i tvenne exemplar.

5 §.

Jaktkort bör medhavas vid jakt och vid anfordran uppvisas för jakträttsinnehavare, polismyndighet och för jaktvården anställd person.

6 §.

Var, som utan att innehava vederbörligt jaktkort bedriver jakt inom landskapet eller vid anfordran vägrar att uppvisa jaktkort, såsom i 5 § är sagt, straffes såsom för olovlig jakt i strafflagen stadgas. Har den, som anträffats jagande utan jaktkort, senast den tredje söckendagen därefter uppvisat erforderligt jaktkort för polismyndighet i det distrikt, där han jagade, vare straffri.

7 §.

Har innehavare av jaktkort fällts till straff för överträdelse av jaktlagen eller denna landskapslag, kan landskapsstyrelsen på viss tid återkalla hans jaktkort.

8 §.

På landskapsstyrelsen ankommer att fastställa blankett för

jaktkort samt att tillhandahålla i 2 § 1 mom. nämnda myndigheter

nödigt antal blanketter.

9 §.

Genom denna landskapslag, som träder i kraft den 1 september

1957, upphäves landskapslagen den 1 december 1938 om jaktkort i

(8/38)

landskapet Åland jämte senare tillkomna ändringar av densamma.

Enligt tidigare lag utfärdade jaktkort gälla efter land-

skapslagens ikraftträdande såsom A-jaktkort under deras åter-

stående giltighetstid.

Mariehamn, den 1 mars 1957.

På landskapsstyrelsens vägnar:

Lantråd

Hugo Johansson.

Landskapssekreterare

Rolf Sundman.

LAG- och EKONOMIUTSKOTTETS betänkande
№ 4/1957 med anledning av Ålands landskaps-
styrelsens framställning till Ålands landsting
(24/1957) med förslag till landskapslag om
jaktkort i landskapet Åland.

Landskapslagen om jaktkort i landskapet Åland, utfärdad den 1 decem-
ber 1938, ändrades senast med landskapslag, utfärdad den 18 april 1956,
varvid jaktkortsavgiften bibehölls vid tvåhundra mark per år. Vad be-
träffar jaktkortsavgiftens storlek kunna åsikterna gå isär på olika håll,
utan att man därför behöver förutsätta bristande förståelse för jakt-
vården bland dem, som hålla på att den nuvarande jaktkortsavgiften är
tillräcklig. Det bör vara lika möjligt på fasta Åland att få till stånd
skogsviltvård bl.a. genom vidsträcktare fredningsområden, som det varit
möjligt att få sjöfågelvård till stånd överallt i vår skärgård med stöd
av de relativt anspråkslösa jaktkortsmedlen. En förhöjning av jaktkorts-
avgiften till 600 mk per år är enligt utskottets åsikt föga ägnad att
sporra till fortsatta frivilliga insatser exempelvis på sjöfågelvårdens
område. Att därvid uppställa A- och B-jaktkortsavgifter för att skymma
undan den faktiska förhöjningen till 600 mark genom att erbjuda B-kort
å 300 mk, är för att använda jägarspråk, att gömma huvudet i busken.
Knappast någon jaktintresserad torde väl nöja sig med att skjuta enbart
sjöfågel, om man en gång löser jaktkort och får tillfälle att jaga annat
villebråd. Antingen måste alltså praktiskt taget alla lösa A-jaktkort,
eller också råkar B-kortsinnehavarna i frestelse att överträda jaktkorts-
lagen. Hela konstruktionen med A- och B-jaktkort bör därför lämnas utan
avseende.

Den andra nyheten i lagförslaget gäller jakt på allmänna vatten. Det
är dock att göra saken onödigt invecklad, om man inför särskild bestäm-
melse för denna jakt i jaktkortslagen. Det torde näppeligen ha ifråga-
kommit, att någon jaktkortssökande vägrats jaktkort, om han uppgivit sig
komma att jaga enbart på allmänt vatten, och han i övrigt uppfyllt ford-
ringarna för innehavare av jaktkort. På dessa grunder saknas enligt ut-
skottets mening orsak till antagande av helt ny landskapslag om jaktkort.

Den enda ändring, som utskottet kunnat finna i någon mån påkallad, är
stadgandet om själva avgiften. Som tidigare framhållits avstyrker utskot-
tet helt från den föreslagna maximavgiften 600 mk. För att lämna land-
skapsstyrelsen möjlighet till framtida stödande av jaktvårdsarbetet på
ändamålsenligt sätt, har utskottets majoritet däremot ansett en förhöj-
ning till 400 mk per år skälig med tanke på penningvårdets förändring.
Jaktvårdsförbundet kan därigenom få tillfälle att påvisa resultat av sin